

CULTURA

'Fedra', un clàssic a la manera clàssica

S.F. | Barcelona | 28/01/2015 00:00

Fedra és una tragèdia sobre l'amor impossible i les seves conseqüències. El de Fedra cap al seu fillastre Hipòlit, i el d'Hipòlit cap a Arícia, hereva d'un clan enemic de Teseu. Són dos amors força diferents i gestionats de manera oposada. Del de Fedra en diem amor quan en realitat és una passió, una turbulència libidinosa insuperable, a l'altra banda de l'amor platònic, i enormement destructiu. El d'Hipòlit és, en canvi, un amor pur i fins i tot virtuós, ja que, per no ofendre Teseu, i sense poder superar-ho, prefereix desaparèixer.

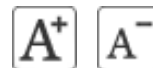
L'obra de Jean Racine, que recull el tema del mite grec que va descriure Eurípides, està basada en la bellesa i la capacitat de descripció dels sentiments que té la paraula i que inclou deliciosos monòlegs, com el de la confessió de Fedra.

A *Fedra* no hi ha acció realment perquè tot s'explica amb uns alexandrins que sens dubte han estat el gran repte de Sergi Belbel per a aquesta posada en escena. El director acostuma a incorporar als seus espectacles alguna cosa sorprenent, però en aquesta *Fedra* s'ho juga tot a la traducció dels famosos alexandrins. I és ben cert que el text flueix

amb gran harmonia i força emotivitat, tot i que en alguns fragments la música de la paraula s'apropi al rodolí i perdi lirisme.

La posada en escena del muntatge de Belbel és sòbria. Sobre un espai escènic que evoca un tros sorrenc de la costa mediterrània i que cau sobre la platea per acostar-nos la tragèdia (i facilitar les entrades i sortides dels intèrprets), un sol esplèndid marca el pas del temps. El to general de la interpretació té sonoritat i intenció. Emma Vilarasau (Fedra) fa un treball de gran intensitat, però amb pocs matisos, i el millor ho veiem quan esclata. Xavier Ripoll és un Hipòlit rotund i fràgil alhora. Sempre poderós. I fenomenal és l'Enona de Mercè Sampietro. La virtut de tots plegats, els citats i els altres, és mantenir un registre col·lectiu que embolcalla l'atmosfera de la tragèdia. Un gran clàssic en una funció que preserva la substància de la seva antiguitat.

3

 Comentaris (0)